

Андрес Перес Домингес

УМОРЕНИТЕ БОГОВЕ

София, 2018

Преводът е направен по:
Andrés Pérez Domínguez
Los dioses cansados
Alianza Editorial, S. A., Madrid, 2016

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното писмено съгласие на издателство „Изток-Запад“.

Copyright © Andrés Pérez Domínguez, 2016

© Катя Диманова, превод, 2018
© Издателство „Изток-Запад“, 2018

ISBN 978-619-01-0192-5

АНДРЕС ПЕРЕС ДОМИНГЕС

УМОРЕНИТЕ БОГОВЕ

Превод от испански
Катя Диманова

На Мигел Санчес Собрино

СЪДЪРЖАНИЕ

Първа част

1. Една литературна вечер19
2. Великани и вятърни мелници31
3. Домовете на живите и домовете на мъртвите.....40
4. Едно момиченце с двама бащи.....54

Втора част

5. Път към края на света71
6. Празникът свърши.....83
7. Да облекчиш вината.....94
8. Пожарогасител..... 102

Трета част

9. Една значка и една усмивка 117
10. Най-слабият фланг 130
11. Франк Серпико от Севиля 139
12. Музика за изнудване 151

Четвърта част

13. Подарък за Мария Еухения 163
14. Не е добре за човека да бъде сам 170
15. Пазачът руснак 180
16. Нощта улеснява истината 189
17. Добър човек, лош полицай 196
18. Водопад от лъскави монети..... 208

Пета част

19. Ангел хранител..... 221
20. Тайната за Тримата вълхви 231

21. Най-доброто решение	245
22. Да опазии паметта.....	257
23. Меа сѝпра	266

Шеста част

24. Връщане към миналото	275
25. Дискретният мъж на гробищата.....	292
26. Да бягаи прекалено дълго	302
27. Неоткриваемият свещеник	317
28. Съотношение на неопределеност	329
29. Не искам да си навличам неприятности	341
30. Сянката	349

Седма част

31. Необходима сделка	359
32. Да задвижиш пионките	368
33. Барселона.....	374
34. Уморените богове.....	389

Благодарности.....	406
--------------------	-----

*Ако се замислиш с какъв материал трябва да работи
Господ – каза той, – понякога ти дожалява за него.*

Бенджамин Блек, „Кристин Фолс“

*Полицейската работа до голяма степен се свежда до без-
действие: полицай, който седи и кръсти ръце, полицай,
който си задава въпроси, полицай, който закусва, полицай,
който обядва, полицай, който пие кафе – ако има кафе – и
при всички случаи, полицай, вперил очи в прозореца, стига
да има такъв. Това води само до един извод: че да бъдеш
детектив, основно означава да се примиряваш с отегче-
нието и огромното разочарование, че нещата никога не се
случват така, както е по книгите и филмите.*

Филип Кер, „Смъртоносна Прага“

Убеден съм, че удоволствието е основната причина, поради която човек отделя време за четене на художествена литература. Аз обичам романите, в които се случват различни неща, книгите с много действие, които успяват да ме развълнуват и които, щом приключат, бързам да препоръчам. Много ми се иска да се опитам да събудя у своите читатели същото въодушевление.

Андрес Перес Домингес

Най-хубавото от онази нощ беше топлината на ръката ѝ върху крака му. Тя докосна бедрото му, той похлупи с пръсти дланта ѝ и я стисна, без да отделя очи от шосето. Не за пръв път жестът означаваше обещание за още нещо, а топлотата на ръката ѝ му харесваше толкова, колкото и уханието на косата или парфюма ѝ. Колкото вкуса на кожата ѝ. Приятно му беше да усеща как енергията минава през панталона и го ободрява, докато шофираше. Ръката върху бедрото му беше знак за доверие. Доказателство за чудесното бъдеще, което ги очакваше. „И аз обичам да чувствам топлината, която се надига от панталона ти“ – бе му признала тя, и на него му беше драго да мисли, че ще се радва на тази ласка всеки път, когато се качаха в колата, до края на живота им, защото така щеше да знае, че тя винаги ще е до него. С времето това докосване се бе превърнало в барометър, измерващ здравината на тяхната връзка. Ако ръката ѝ не почиваше върху крака му, докато шофираше, значи се бяха карали и тя искаше да му покаже гнева си. Ако малко след като я бе сложила, я дръпнеште, значи нещо не беше наред или бе сърдита и това бе нейният начин да му го заяви. Понякога той усещаше пръстите ѝ леденостудени и изтръпваше от страх да не би да се преструва. А колкото и да отричаше, той винаги се боеше, че може би го лъже, че толкова лесно може да му изневери. Но понякога тя стискаше бедрото му и това му звучеше като обещание. Неговата ръка върху нейната, положена върху крака му. Толкова силна връзка, близка обвързаност, която нищо и никой не можеше да наруши. Отначало леко, после все

по-настойчиво и убедено, галейки го по вътрешната страна на бедрото. После вирнатото кутре, което измерваше крадешком възбудата му. И тутакси цялата длан отгоре, тържествуваща.

Беше тъмно. Алваро се усмихна. После я погледна. Белен си беше пийнала. Не беше пияна. Само малко. Бяха ходили да вечерят в един от любимите им ресторанти извън града. Тя беше доволна, защото след като три години се бе скъсала от работа в кантората, тази сутрин я бяха приели за съдружник. Трябваше да го отпразнуват. Призракът на кризата дебнеше повечето им приятели, но при нея нещата вървяха добре: току-що я бяха възнаградили с повишение и с кабинет, който имаше, ако не фантастични, то поне приятни за окото гледки. Той също нямаше повод да се оплаква, макар че работата във фирма, която си играеше с парите на другите, не го правеше най-популярният в компанията. Приятелите трудно приемат, че ако на човек му сече пипето, тъкмо във времена на рецесия се отварят най-големи възможности за бизнес. Трудно им е, особено ако много от старите другарчета са останали без работа, ако им се е наложило да стегнат куфарите и да заминат за чужбина, ако са им орязали заплатата или ако всяка сутрин стават, питайки се дали днес няма да ги уволнят. При тези обстоятелства най-добре беше да празнуват успехите дискретно: повишението на Белен, продажбата на важен пакет акции, чиято комисиона означаваше, че е постигната предвидената за цяла година цел, макар да бяха едва в края на второто тримесечие. И най-добре само двамата. Да ѝ се радва, като я гледа как поднася към устните си тумбестата чаша с вино от толкова фино стъкло, че се побояха да не се счупи, когато се чукнаха за бъдещето, за тях двамата.

Първоначално Алваро изпи само една, защото, макар да бяха с нейната кола, той щеше да шофира на връщане. Предпочиташе Белен да се забавлява. Празникът беше неин. Но после изпи още три. Двамата пресушиха почти цялата бутилка, а после и ликьора, с който ги почерпи заведението. Разстоянието не беше толкова голямо, че да се притесняват от проверка за алкохол. И на връщане очакването за още по-разгорещен финал беше осезаемо. Белен бе отдръпнала ръка от цепката на панталона му, когато той беше най-възбуден, но хвана неговата, за да я постави върху бедрото

си. Алваро отпусна малко педала за газта. Ръката му се намираше между краката на Белен, а тя ги бе разтворила толкова, колкото да го примами. Той преглътна. Въздъхна. Тя насочваше пръстите му. Откопча бавно предпазния колан, за да се доближи до него. Алваро изви леко глава, търсейки устните ѝ, но те вече бяха върху врата му. Хапеше го, сякаш го целуваше. Целуваше го, сякаш го хапеше. Ръката на Алваро я милваше. Тънки чорапи, а отдолу – нежна и хладна кожа. Почти надушваше овлажняващия крем. Пръстите ѝ галеха члена му, заживял вече свой живот. От четири години бяха заедно, с кратки прекъсвания, но Алваро не беше сигурен дали Белен иска да изчака да се приберат и да се порадват на удобното легло в спалнята си, или предпочита да свърнат в някоя тъмна отбивка, като двама юноши, пришпорвани от хормоните. Това му се стори по-привлекателно и реши, че и за нея ще е така. Отпусна още малко педала за газта и включи дългите светлини, като капитан на кораб, търсец безопасно пристанище, за да се предпазят от бурята. Белен продължаваше да действа. Притиснала с длан цепката на панталона му, приклешила ръката на Алваро в сладостния капан на бедрата си и с устни, които пътуваха от врата към ухото му и го гъделичкаха. После всичко стана само за миг. Най-напред ярките фарове, сякаш великан им бе светнал с фенера си. После клаксонът, пронизителен като сирена. А може би двете неща се случиха едновременно. Алваро бързо измъкна пръсти от бедрата ѝ, стисна волана с две ръце и изруга. Остро изскърцване на спирачки, последвано от друг, по-сух звук, който не успя да идентифицира. Овладея колата, но не можа да опази Белен да не удари ребрата си в арматурното табло. Чу писък и осъзна, че бил е нейният.

– Добре ли си?

Белен кимна, опипвайки хълбока си. По-скоро засрамена, че е извикала, отколкото уплашена.

– Май да.

Алваро продължи още няколко метра напред, докато намери достатъчно широк участък край канавката, за да отбие.

– Какво стана?

Белен още не бе погледнала назад. Алваро надзърна в огледалото за обратно виждане, откопчавайки колана си. Леко се затрудни, защото беше заял от рязкото спиране.

– За малко да катастрофираме – обърна се той към нея. Беше много сериозен. Не ѝ стана ясно за ребрата ѝ ли се тревожи. Той отново се взря внимателно в тъмнината в огледалото. – Извадихме късмет, но мисля, че колата, с която се разминахме, изхвърча от шосето.

Белен подаде глава между седалките, но зад задното стъкло се виждаше само облак прах.

– Стой тук – каза ѝ Алваро и включи аварийните светлини. – Ще ида да видя.

Белен само си помисли, че животът в действителност е различен от този във филмите. Там сирените почваха да вият веднага след сблъсъка. А сега нито бяха в пустинята, нито градът беше толкова далече, но изведнъж това самотно шосе ѝ се стори като единствения възможен път към края на света. Никой не минаваше и като че ли никой нямаше да мине и след хиляда години. Чуваше се само песента на шурците някъде отвъд канавката, откъм маслиновите горички. Тя се измъкна предпазливо от колата, защото болката в хълбока се бе усилила още повече. Пак го опипа и с облекчение установи, че няма нищо счупено. Пресече шосето и тръгна по банкетата. Въздухът беше изпълнен с частици прах, които лунната светлина умножаваше.

– Алваро! – извика тя. – Къде си?

Не последва отговор и тя надникна в дола, разпръсквайки с ръце досадния прахоляк. Шест-седем метра по-надолу, в края на насипа, се виждаше обърнатата кола. Колелата ѝ още се въртяха, моторът беше угаснал, но фаровете продължаваха да светят. Алваро се беше навел и се опитваше да отвори вратата. Белен заслиза внимателно, с ръка пред устата, защото пушилката там беше още по-гъста. Алваро се бе справил вече с вратата. Шофьорът висеше на колана с клюмнала към гърдите глава, лошо превит, защото таванът се беше сплескал при преобръщането.

– Не го пипай – каза Белен, когато Алваро започна да бърника, търсейки закопчалката на предпазния колан. – По-добре да викнем линейка. Ако го поместим, може да пострада повече.

Алваро сложи два пръста върху шията на водача. После отдръпна ръка и поклати глава.

– Мъртъв е.

– Не!

– Сигурно си е счупил врата при превъртането на колата. По дяволите! Изобщо не го видях да идва. За миг се разсеях и съм го изтикал от шосето – ритна той вратата и бръкна в джобовете си, но не намери каквото търсеше. – Носиш ли си телефона? Моят е в колата.

– И моят е там.

– Трябва да се обадим на 112.

Белен кимна.

– Хайде!

Двамата се изкачиха до пътя без много усилия. Алваро закрочи бързо, почти тичаше. Белен не можеше да го следва, защото, щом си поемеше дълбоко въздух, дробовите ѝ сякаш не се побиха в гръдния кош. Но само след секунди го настигна. Алваро вече ровеше в джобовете на самото си за джигесема.

– Добре ли си? – попита я отново той, забелязвайки изкривеното ѝ от болката лице.

– Надявам се. Мисля, че няма нищо счупено. От удара е. И от уплахата. А ти?

– Аз съм добре – отговори Алваро, отключвайки екрана на телефона. – Не се ударих. Бях с колана.

Белен хвана ръката му, когато вече набираше спешния номер. Той я погледна. Намръщено. Беше много нервен.

– Какво?

– Чакай малко.

Нямаше нужда да говори, той знаеше какво ще му каже.

– Не – възропта.

– Чакай – настоя Белен.

Алваро въздъхна, не се учудваше, че предпочита да я послуша. Че не бива да набира спешния телефон. Че е по-добре да не се обажда.

Белен лекичко измъкна апарата от ръката му. Лицето ѝ отразяваше същото напрежение, каквото вероятно се четеше и на неговото, но той бе успял да се овладее. Облакът прах вече се бе изгубил в небето и наоколо отново цареше мрак. Щурците продължаваха своята песен и поглеждайки пустото шосе, Белен отново си помисли, че нито една кола няма да мине оттам и след хиляда години.

ПЪРВА ЧАСТ

ЕДНА ЛИТЕРАТУРНА ВЕЧЕР

Вратовръзките вечно стяхаха Николас Галярдо – не беше ли по дънки, той не се чувстваше удобно и му се струваше, че изглежда смешен, като стърчи с полупразна чаша вино в ръка по време на коктейл, където като че ли не един и двама го гледаха със същата неприязън, с която се гледа муха, кръжаща над купичка с мляко. Жегата в средата на юни му бе предоставила идеалното извинение, за да избегне мъчителните сърбежи по врата и да остави в гардероба двете си вратовръзки, единствените, с които разполагаше и които държеше с готов възел за случаите, когато нямаше да има избор и трябваше да надене едната от тях набързо, а е забравил как се завързват. Да направиш хубав възел на вратовръзката, беше изкуство, което не се ли практикуваше често, за разлика от карането на велосипед, се забравяше. За щастие, ако човек беше с прилично чисти обувки, тънко тъмносиньо сако и риза – макар и пусната свободно над колана, – в цвят, който не стряска погледите на тесногръдите дами, придружаващи костюмирани мъже, можеше да мине дори за творец с псевдонепринуден бохемски вид.

Това с чашата обаче беше по-сложно. Галярдо почти не пиеше и взе първата, предложена му от сервитьора, който се провираше между гостите, крепейки подноса със завидно равновесие. Лекото бяло вино не утоли жаждата му, но му довя толкова силни спомени, че той за миг затвори клепачи с чувството, че са го тикнали в тунел, където времето се е върнало назад със седем-осем години.

Слава богу, че когато отвори очи, Еухения беше дошла да го спаси. Тя му лепна две целувки, без да докосва бузите му, за да не го изцапа с червило или за да не си развали грима, и го отърва от празната чаша, като я постави внимателно върху таблата на минаващия наблизно келнер.

– Искаш ли още една?

Галярдо сви рамене. Защо не. Ако присъствието на коктейл му се струваше смешно, още по-комично беше да стои сред гостите с празна чаша в ръка, но Еухения вече му бе взела друга, без да дочака отговора му, и двамата се чукнаха.

– Вече си мислех, че няма да дойдеш – каза тя. – Че накрая ще ме оставиш сама...

Ако не беше леката ѝ усмивка, Галярдо щеше да се поколебае дали не говори сериозно. Но не. Еухения гледаше да се шегува, когато не беше на работа.

– Но после реших, че щом не отказа да ме придружиш, може би и ти си се явил на конкурса и си сред финалистите...

Галярдо се зарадва, че в този момент не държеше чашата пред устата си, защото със сигурност щеше да я разплиска, когато избухна в смях.

– Не знам защо се смееш. Толкова години те нямаше, все си имал време да напишеш някой роман.

Той отрече, поклащайки мълчаливо глава. Усмихнато, но и с видимо неудобство. Срамуваше се, че му напомнят за неговото късно, невинно и почти тайно увлечение по литературата. Съжали вътрешно, както толкова пъти досега, че го бе споделил с Еухения – далеч по-добре щеше да е, ако си беше затварял устата.

– Наградата от конкурс за полицейски разкази не прави никого писател. Оттогава мина цял век и беше нещо като терапия, така да се каже. Отдушник в момент, когато се нуждаех от разтуха. Нищо повече.

– Добре де, добре. Да видим дали тази вечер няма да ме изненадаш и накрая да станеш да си получиш наградата.

Галярдо ѝ бе казал истината. Почти. В един мрачен период от живота психологът му бе препоръчал писането като терапия. От този новаторски начин за разтоварване се родиха няколко къси разказа без каквато и да е литературна амбиция и веднъж, под-

давайки се на наивен порив, бе изпратил единия от тях на конкурс, организиран от Националния полицейски корпус. И най-неочаквано взе, че спечели. Винаги бе смятал, че конкуренцията на останалите участници в състезанието – бюстители на реда като него – не ще да е била голяма или че членовете на журито са били прекалено снизходителни или неопитни, за да не видят недостатъците в неговото умотворение. Резултатът бе, че колегите му накрая научиха и дълго време го поднасяха, наричайки го „господин писателя“. Това не го притесняваше: вече бе поискал да го преместят в Мадрид и беше убеден, че литературната му кариера е приключила още преди да започне и че много скоро всички ще забравят. Освен това не възнамеряваше да проверява дали притежава достатъчно талант за писател. Едно беше да навършиш за разговорване някое късо, пък било то и прилично разказче, а съвсем друго – всеки ден да сядаш със задължението да си изцеждаш мозъка. Истината беше, че отначало, малко след като спечели онзи конкурс, бе опитвал тайничко, обаче не си спомняше някога в живота си да е изпитвал такава мъка, както тогава, когато сядаше пред екрана на компютъра и гледаше как курсорът на текстообработващата програма мига, сякаш с нетърпение очаква отговор. Цък. Цък. Цък. Бомба със закъснител, която заплашва да избухне и да попилее духа на всеки смелчага, дръзнал да седне да твори роман. На всичко отгоре, за малко не напусна полицията, за да почне работа в един вестник. Но не му се мислеше за това. А още по-малко му се говореше.

Само за миг си бе спомнил ония времена, но се запита дали не е било прекалено очевидно и дали Еухения го е забелязала. Когато отново се приземи в реалния свят, тя разговаряше с един представител на общината. Никой не обръщаше внимание на инспектора. Почти седемгодишното отсъствие и слабата склонност да създава нови приятелства му помагаша да постига лелеяната си мечта да бъде невидим. Това, че нито политиците, нито журналистите го помнеха, се оказа по-скоро предимство, отколкото пречка, защото в крайна сметка Галярдо се бе върнал в Севиля, за да работи.

Той отпи една глътка от чашата и се усмихна. Еухения явно се забавляваше или поне понасяше с достойнство и лекота досад-

ните задължения, които вървяха в комплект с новата ѝ длъжност. Докато беше редови инспектор, никой не я канеше на лъскави вечери по повод връчването на литературни награди, където трябваше да общува с висшето общество на Севиля, освен с политици и прочути писатели. Сега, вече в качеството си на комисар на бригада „Криминална полиция“, тя се появяваше на подобни събития просто от желание да се поразвлече и да се срещне с важни личности, които добре знаеха, че никога не е излишно да проявяват любезност към жена с голямо бъдеще, за каквато всички я смятаха. През годините, докато Галярдо го нямаше, кариерата на Еухения Пласа се бе развивала във възходяща спирала: от инспектор към главен инспектор, а после и комисар. И то още ненавършила четирийсет и пет. Достатъчно бе човек да я види как свободно беседва с представителя на общината като със стар познайник, за да разбере, че еднакво добре се справя и със служебните задължения, и със социалните контакти. Инспекторът не помнеше името на загорелия тип с костюм и вратовръзка, който не отделяше поглед от нея, но се питаше дали той наистина се интересува от разговора, или по-скоро иска да доближи нос до дискретното ѝ, но обещаващо деколте. Може би и двете. По време на отсъствието на Галярдо на два пъти се бяха провеждали общински избори, но той и преди заминаването си нямаше обичая да се сближава с политици. Напротив – предпочиташе да ги избягва, стига да можеше. Вероятно по тази причина му се стори, че има нещо леко извратено в жеста, с който комисар Пласа го приканваше да се приближи.

– Това е инспектор Галярдо – представи го тя на общинския съветник. – Колега, който най-сетне се завърна в града.

Казано по този начин, звучеше като обява за завръщането на цирк, за чието представление билетите са на изчерпване.

Съветникът му стисна ръката. Решително, така както Галярдо обичаше.

– Добре дошъл тогава – каза. – Бяха ви изпратили другаде или нещо подобно?

Инспекторът издържа погледа му. Нещо подобно. Тези две последни думи, повтарящи изречението на неговия събеседник, щяха да са единственият му отговор. Нямаше навика да дава мно-

го сведения за себе си. Особено на човек, с когото току-що се е запознал. Предпочиташе да бъде дискретен или сдържан с непознатите, дори с риск да го сметнат за антипатичен. Но Еухения го познаваше добре, за да е наясно кога трябва да се намеси.

– Премести се в Мадрид преди няколко години – обясни тя на политика с усмивка, която заглаждаше всяка нотка на напрежение. – После поработи в чужбина. За щастие, реши, че вече е дошло време да се завърне при нас.

Галярдо се усмихна и в същия момент някой потупа съветника по рамото и той прекъсна разговора с усмивка, която служеше за извинение.

– Не се тревожи – каза Еухения. – Нямахте да му разкажа живота ти.

Инспекторът сви рамене.

– В живота ми няма нищо интересно. Уверявам те.

– Идвал ли си някога тук?

Комисарката го уважаваше достатъчно, за да не го притиска повече от необходимото, и то без време. Галярдо беше само от три дни в Севиля и все още ходеше като замаян. Макар че всяко лято идваше да прекара отпуска си тук, не беше същото, защото сега бе дошъл, за да остане. А често завръщането беше като прекалено тежко бреме. Той се нуждаеше от време, за да се аклиматизира. За да разбере добре ли е направил, че се е върнал. Еухения знаеше това и въпреки че поканата да я придружи на вечерята беше начин да му помогне да се приземи, беше съвсем наясно, че при него нещата не бива да се насилват.

Разбира се, че бе идвал тук. Но не помнеше кога. На посещение от училище, още като дете. После на едно неизбежно тържество, преди да поиска да го преместят. Като си помислеше, беше голяма привилегия да присъства на коктейл в този средновековен дворец.

– Разбира се, че съм идвал – отвърна. – Би било престъпление да си роден в Севиля и да не си стъпвал на това място.

Вечерята беше поднесена в съседен, много по-просторен вътрешен двор, ограден от арабски крепостни зидове, сред уханието на цъфнали портокалови дръвчета, което бризът довяваше откъм

площад „Бандерас“. Еухения поздравя неколцина души, преди да седне, но този път Галярдо се постара да остане на благоразумно разстояние, две крачки по-назад – достатъчно близо, за да не изглежда невъзпитан и безразличен, и достатъчно далече, за да не се чувства комисарката задължена да го представя. После седнаха на една кръгла маса със снежнобяла покривка заедно с три други двойки, които не познаваха, и до края на вечерта Еухения не понечи да го измъчва повече с въпроси дали някой от романите, които водещият на галавечерята обявяваше като финалисти за наградата, не е неговият. Като изключим беглото, предизвикателно и малко неприятно съучастническо сръгване с лакът, когато обявиха заглавието на печелившата творба, сякаш, въпреки шегата, комисарката все пак се бе надявала тайно, че ще чуе името му по микрофона и че инспекторът ще стане сред аплодисменти да получи наградата и да произнесе няколко благодарствени думи.

Сигурно защото бе сметнала, също като него, че светските контакти са ѝ достатъчни за тази вечер, в края на вечерта Еухения не се забави повече от необходимото със сбогуванията, за което Галярдо ѝ беше признателен. Но макар да се бе измъкнал от замъка, без да се погрижи да каже довиждане на когото и да било, това, че я изчака, облегнал рамо на едно от портокаловите дръвчета на площад „Бандерас“, беше по-скоро поведение на сърдит юноша, отколкото на мъж, прескочил прага на четирийсетте.

Комисарката скоро дойде при него и го хвана под ръка.

– Е, какво? – заговори тя. – Ще пийнем ли по едно предпоследно?

– Без протокол и без да ни притесняват бдителните органи на реда?

– Голям шегаджия си, Нико. Радвам се, че германците не са излекували цинизма ти. Знаеш какво мисля по въпроса. От време на време човек трябва да общува, да се показва. Но ми е ясно, че на тая възраст вече никой не може да те промени – у Галярдо светна лампичка за тревога, но Еухения мигновено смени темата още преди да се е намръщил. – Хайде, аз черпя. Няма страшно. Убедена съм, че си разочарован, задето не спечели наградата, и искам да те утеша.

– Излиза, че шегаджийката си ти, не аз. Казах ти, че не съм участвал и никога не съм писал роман. Но ти си мисли каквото

щеш. Обаче аз ще черпя. Не си въобразявай, че сега, като си ми началник и печелиш повече от мене, ще ме стреснеш. В това отношение съм малко старомоден. Нали ме познаваш?

Комисар Пласа понечи да каже пак, че той никога няма да се промени, но двамата закрачиха, без да продумат повече. За щастие, нощем захлаждаше и човек можеше да се разхожда из Севиля, без да се изпоти само след няколко крачки. Заобиколиха величествените зидове на катедралата и тръгнаха през квартал „Аренал“, докато стигнаха до булеварда край реката. Седем години може и да не бяха много време, но Галярдо виждаше редица промени, и то не непременно към лошо: трамваят, велосипедите, които щъкаха навсякъде и по всяко време.

– Да седнем тук – предложи му Еухения пред кръглите масички на един ирландски пъб. – Отскоро си в Севиля, затова няма да те карам да влизаме в някоя кръчма с фламенко. Предполагам, че имаш нужда от време за аклиматизация.

Комисарката използваше всеки повод, за да измъкне от него усмивка, но в повечето случаи постигаше само някоя крива гримаса. Когато седнаха и се загледаха в мигащата червена светлина на остъклената кула, щръкнала предизвикателно в другия край на моста „Триана“, Галярдо не можа да сдържи мълчаливото си съжаление: той не беше от кореняците севилци, които роптаеха срещу всеки знак за модерна промяна в града, но се ядосваше, че в крайна сметка спекулантите и парите винаги се налагаха. В Севиля. В Мадрид. В Берлин. Навсякъде.

Еухения сякаш умееше да чете мислите му.

– Ето ти я, гледай – посочи тя кулата. – Много скоро ще се чувстваш в Севиля, все едно си на площад „Сони“ в центъра на Берлин.

– Така е – най-добре беше да се включи в играта. – Затова се върнах.

– А аз много се радвам, че го направи – вдигна тя за тост халбата с тъмна бира, която сервитьорката току-що им бе донесла. – Наистина се радвам. Слушай, Нико, не знам дали е редно да те питам, но ми се ще да разбере дали и ти се радваш.

– Искаш да разбереш дали наистина се радвам, че съм се върнал, или искаш да ти повтория, че съм доволен, задето се върнах?

Еухения сви рамене.

– И двете.

– Още е рано да се каже. Но не бих желал да се чувстваш виновна, ако нещата не потръгнат и поискам пак да ме преместят. И ти благодаря, че задвижи нужните лостове, за да попадна в твоето управление.

Нямаше и капка ирония в думите „твоео управление“. В интерес на истината, завръщането му в града беше до голяма степен нейна заслуга. Галярдо бе изявил желание да го преместят в Севиля, а в бригада „Криминална полиция“ имаше вакантно място за длъжност инспектор в отдел „Убийства“. Всички останаха доволни. Това, че той бе поискал преместването точно когато нея я бяха повишили в чин комисар, макар никой от управлението да не се съмняваше, че тя може да стигне далече, беше щастливо съвпадение: инспекторът е бил налегнат от неочаквана носталгия, а комисарката го искаше в екипа си. Дали и двамата бяха спечелили, бе нещо, което никой от тях още не знаеше.

– От друга страна не мога цял живот да се местя – Галярдо замълча за миг и отпи прекалено голяма глътка бира, за да прикрие, че не намира подходящите думи. – Не мога цял живот да бягам.

Еухения знаеше, че няма начин да го накара насила да започне разговор, който не желае да води. Но след като ѝ бе оставил вратата открената, не устоя на порива да се промъкне.

– Видя ли се със Сара? – попита.

Инспекторът поклати глава, прехапал устна, и Еухения не разбра на бирата ли се наслаждава, или се оплаква.

– Не, не съм я виждал. Още не ми е останало време да се организирам. Не ѝ се обадох и от Берлин, за да ѝ кажа, че се връщам, ако това щеше да питаш. Всичко стана много набързо. Ще ѝ звънна – поредна пауза, за да отпие нова глътка. – Ти каза ли ѝ?

– От доста време не съм чувала нищо за нея.

Галярдо изви въпросително вежди.

– Вече не сте ли приятелки? Толкова ли са се променили нещата за седем години?

– Предполагам, че още сме. Но всяка от нас има свой живот. Вие се разведохте. Ти поиска да те преместят. Сара се омъжи повторно. аз се омъжих и също се разведох. Прекалено много трусове, за да общуваме пак както преди.

- Омъжила си се и си се развела...
- Стига, Нико. Не говори така, сякаш не го знаеше. Дори покана ти изпратих.
- В Берлин се местих няколко пъти. Не съм я получил.
- Все едно. Нямахше да дойдеш.
- Откъде знаеш?
- И да живееше още в Севиля, нямахше да дойдеш на сватбата. Дори да те бях поканила за свидетел. Сигурна бях. Познавам те достатъчно добре. Поканих и Сара. Тя обаче дойде. Ти щеше да измислиш някакво оправдание, за да се измъкнеш. Нямахше да се появиш и толкова. Пък и нямахше да се чувстваш добре. Церемонията беше в имението на дядо ми.
- С традиционното хорче и така нататък?
- Разбира се. С много песни и фламенко танци. Тържеството не беше по твой вкус.

Галярдо вдигна ръце с разперени пръсти, за да я остави със съмненията ѝ, но истината беше, че Еухения бе напълно права, колкото и да не му се щеше да го признае.

– Няма значение – заключи комисарката. – За толкова кратък брак...

Той не знаеше дали да се усмихне от любезност, или да си замълчи и да остане сериозен, също от любезност. Беше научил, че бракът на Еухения Пласа с един обещаващ съдия от Градския съд на Севиля бе издържал само шест месеца. Не беше учудващо, защото връзката им беше съвсем скорошна. Пищна церемония в семейното имение, както му бяха разказали, отслужена от нейния вуйчо Еваристо, когато още бил добре с главата или още не си личало, че някакъв червей е започнал да разяжда мозъка му и да краде спомени, докато накрая престане да познава когото и да било. Знаеше също – и това му го бе разказала Сара не между другото, – че след развода отношенията на Еухения с майка ѝ съвсем се влошили. Жалко. Двете открай време не се разбираха и неуспешният брак – и то със съдия, както повеляваха семейните канони, или почти, понеже все пак не ставаше дума за нотариус; другата възможност, според фамилната традиция, би бил някой свещеник, но това беше толкова възможно, колкото и постъпването на Еухения в манастир, – не спомагаше за изглаждането на техните

противоречия. Галярдо обаче предпочете да се престори, че не е чул. Не искаше да я накара да се почувства неудобно, а и нямаше навика да се бърка в личния живот на другите. Позволяваше си го само ако имаше връзка с работата му. Пък и никак не обичаше да вади кирливи ризи. Но Еухения беше права: едва ли щеше да отиде на сватбата. Не само заради прословутия традиционен хор. За щастие, когато комисарката се омъжи, той беше в Берлин, а през лятото, когато си дойде в отпуск, тя вече се бе развела. Тъй като не се бяха видели нито тази, нито следващата година и се срещаша едва сега, не бяха отваряли дума по въпроса.

– Добре – каза комисарката, готова да смени темата. – Готов ли си да започнеш още утре?

– Имам ли избор? Върнах се, за да работя, нали? Така че май е време да се прибираме...

Еухения погледна часовника.

– Да, стана късно.

Галярдо направи знак на сервитьорката, сякаш се подписваше на дланта си, и когато тя му донесе сметката, се наложи да убеждава комисарката да го остави той плати.

– Нали ти казах, че аз черпя – упорстваше тя. – Освен това сега съм ти началник и печеля повече от теб.

Галярдо я погледна, стиснал бележката между пръстите си достатъчно далече, за да не може да му я вземе.

– Еухения – сви той рамене равнодушно, – все ми едно, че сега си ми началник и че печелиш повече от мене. И ми е все едно точно в този ред. Така са ме възпитали. Съжалявам, но на тия години вече няма да се променя. Аз също ти казах, че аз ще черпя.

– Предположих, че в Мадрид или Берлин са те модернизирали малко, че си станал нов човек.

– Неправилно предположение – отговори инспекторът и остави банкнота върху сребърния поднос. – И престани, защото съм способен да те изпратя до вас и да стоя пред входа, докато видя как светваш лампата в стаята си и падаш на колене за молитва пред малкия Исус. Както виждаш, аз съм все същият неандерталец.

Комисарката наведе глава с усмивка. Всеки друг би я накарал да заподозре скрит подтекст в тези думи, но не и Галярдо. Ин-

спектор Николас Галярдо наистина беше способен да я изпрати до тях, за да я пази като беззащитна девица, нищо че тя носеше в чантата си пистолет и лъскава значка, удостоверяваща новото ѝ положение на комисар.

– Не е нужно, но ти благодаря за предложението. Майка ми щеше да е доволна да установи, че все още има кавалери на тоя свят, но аз ще си взема такси. Можем да го споделим до спирката, ако желаеш, макар че май е малко късно за връщане с метрото.

– Благодаря, но предпочитам да повървя. Така ще свикна с града. Ще се видим утре.

Каза го и вдигна ръка, за да спре приближаващото се такси със светеща зелена лампичка.

Отвори ѝ, за да седне.

– До утре – сбогува се Галярдо, затваряйки внимателно вратата. Още преди тя да бе казала адреса си на шофьора, той вече крачеше по тротоара с ръце в джобовете.

Инспекторът повървя само няколко минути покрай реката. Не му се спеше, но бе станало късно, утре беше първият му работен ден и може би щеше да е изтощителен. Все още имаше доста отворени заведения и на този, и на отсрещния бряг на Гуадалкивир, та връщането у дома да бъде само далечна възможност, но ако пиенето не го влечеше, още по-малко му допадаше да пие сам. В Берлин, където бе прекарал последните три години като началник по сигурността на Испанското посолство, често се отбиваше в едно бистро близо до апартамента си, когато не му се готвеше или имаше желание да погледа футболен мач сред хора, макар да не познаваше никого. На бара почти винаги седеше възрастен мъж, с двайсет-двайсет и пет години по-възрастен от него. Много сериозен, с гъст и прошарен мустак, той пиеше мълчаливо винаги в един и същ ъгъл. Галярдо никога не го беше виждал да разговаря с когото и да било. Поръчваше си пиене и го изпиваше на къси глътки, вперил очи в телевизора като сомнамбул, каквото и да даваха. Сервитьорите се сменяха, излизаха в почивка, напускаха или отиваха да работят другаде, но самотникът не мърдаше оттам, беше като част от мебелировката. Инспекторът неволно си представяше разни истории за този мъж, измисляше му живот, оправдаващ

времето, което прекарваше, пиейки самотно и мълчаливо в един и същ бар. Може би беше пенсионер, дори пенсиониран полицай, какъвто той щеше да бъде след двайсет години. Може би не ставаше дума за огорчен от живота човек, но сега, колкото и да оглеждаше изнесените на булеварда маси, не откриваше нито един самотен пияница, а това, че не се разпознава в никого от увлечените в оживен разговор клиенти, колкото и лошо да беше, му се струваше по-малко тъжно, отколкото да се види след няколко години в образа на непознатия самотник от онова берлинско бистро.

Вече беше прекалено късно, за да хваща метрото, затова, след като прекоси реката, се качи на едно такси, спряло да чака клиенти на площад „Куба“. Преди седем години, след развода, си бе купил прекалено скъпа еднофамилна къща в Алхарафе, която доскоро използваше само през отпуските. Цените на недвижимите имоти се бяха сринали и комплексът, в който току-що се бе нанесъл, доста приличаше на убежище за призраци, облепено с плакати „Продава се“, със заличени от изминалите сезони и липсата на купувачески интерес телефонни номера, обаче сумата за ипотеката, която банката му удържаше всеки месец, си оставаше все така твърде висока за инспекторската му заплата. А сега вече не можеше да разчита и на месечните добавки, които му се полагаха заради престоя в Берлин. Без да броим замразяването на заплатите на държавните служители. За щастие, той беше свикнал да живее с малко.

Когато пристигна, кучето от съседната къща – едно от малкото обитаеми жилища – му посвети пълна порция гневен лай. Не знаеше това поздрав ли е, или начин да му каже, че не го познава, че не е свикнало с миризмата му, или пък го пита какво търси в неговата територия.

ВЕЛИКАНИ И ВЯТЪРНИ МЕЛНИЦИ

Втората половина на юни. Нито едно облаче. Дори отвореният прозорец не се смиляваше да го дари с глътка свеж въздух на зазоряване. По обед – всички разтопени от жегата. След две чаши леко бяло вино по време на коктейла и половин халба тъмна бира – с вечерята пиеше вода, – се усещаше замаян, но още не му се спеше. Беше се преместил само от Берлин в Севиля, но страдаше от нещо подобно на джет лаг. Имаше още няколко дни отпуск, които се надяваше да вземе през лятото. Нямахше вероятност групата от собственици в жилищния комплекс – малцината, дръзнали да се преместят да живеят на толкова необичайно и отдалечено място – да постигнат съгласие и да поемат разностите по почистването, пълненето и поддръжката на басейна за толкова малко хора, така че не му оставаше нищо друго, освен да си вее с ветрило или да надува климатика, ако не му се пътуваше до морето, само че мисълта за плажа включваше също Сара и Лаурита, а това да се изправи пред мрачната действителност на своя живот му допаднаше по-малко и от непоносимото севилско лято.

Изчисли, че е спал около три часа. Първата му мисъл, като стана, бе, че още следобед трябва да иде да купи някакви пердета или да не забравя да спуска щорите, ако не искаше да отваря очи като подплашено насекомо още преди да е звъннал будилникът.

Проправи си път към банята през неразопакованите кашони. За четвърти път се събуждаше в Севиля и още не се беше наканил да подреди нещата си.

Студената вода от душа окончателно го разсъни. Без да се изсушава напълно, за да запази хладината възможно по-дълго, намъкна дънките от предишната вечер и потърси в гардероба някоя тънка и не толкова измачкана риза, за да отиде на работа. Галярдо обичаше широките и леки дрехи през лятото не само заради жегата, а и защото добре прикриваха малкия револвер „Смит енд Уесън“. Обикновено окачаше оръжието на кръста, под панталона. Калъфът под мишницата не беше добър избор за лятото, а още по-малко му харесваше да го закрепва на прасеца. Понякога го носеше в раницата. Не беше най-бързото в случай на неочаквана престрелка, но такъв вид ситуации възникваха по филмите, не в реалния живот. За двацет и две години полицейска служба нито веднъж не му се бе наложило да използва оръжие, а в трите случая, когато го бе изваждал от кобура, после дълго се питаше къде е сбъркал и защо не бе успял да овладее положението по-умно, за да не се почувства смешен, като ченге от някой от ония филми с много пукотевица, които толкова мразеше.

До спирката на метрото трябваше да върти педалите поне десет минути. Колата му беше на сервиз, така че нямаше избор. Да се придвижва на две колела, беше един от хубавите навици, които бе усвоил в Германия. Последния път, когато работеше в един полицейски участък в Севиля, из улиците на града още не се виждаха хиляди велосипеди, а метрото не беше построено. Бе живял другаде точно докато пуснат първата линия, между Майрена дел Алхарафе и Монтекинто, така че едно от предимствата на преместването в Мадрид, а после и в Берлин бе, че се бе спасил от досадните задръствания, които трябваше да търпят колегите му, отишли да живеят в покрайнините в търсене на измамно щастие и спокойствие. Действителността беше доста по-различна от мечтите. Галярдо знаеше това по-добре от мнозина: бягството му надалече не го направи по-щастлив.

Изненада се, че пристигна толкова бързо. Като че ли разстоянията се бяха скъсили или градът се бе смалил. След по-малко от десет минути той и велосипедът му вече бяха в квартал „Реме-